

tardans que el que són descoberts per l'examen rutinari dels aparentment sans. A més, la consulta precoç deixa al metge com a pràctic de la medicina curativa ans que de la medicina preventiva, mentre que l'examen periòdic, tal com el determina la "New-York Academy of Medicine", educa el públic per tal que consideri el seu metge com un ferm mentor per cada membre de la família, i no merament com un consultant en els casos de malaltia.

No pot negar-se, emperò, que la gran majoria dels metges dels Estats Units no mostren per ara cap predisposició a adoptar el paper de constant mentor per tots aquells que no es queixen de no trobar-se en perfecte estat de salut.

COOPERACIO ENTRE HOSPITALS MUNICIPALS I PRIVATS

En el darrer Congrés dels Hospitals Privats que tingué lloc a Londres el darrer mes de juny, el Dr. George Newman llegí una comunicació sobre el tema de la convivència i relacions entre hospitals municipals i hospitals d'iniciativa privada.

Exposà l'estat actual de l'afer descrivint les quatre diferents classes d'hospitals que existeixen: monàstics, d'ensenyament, caritatius i municipals. Per aquesta raó avui dia la divisió entre hospitals particulars i municipals era menys definida que abans, perquè els hospitals particulars eren cada dia més ficats en tasques municipals, mentre els hospitals municipals adoptaven el principi en què es funden els hospitals particulars. No hi ha cap causa raonable de guerra entre ells; només hi ha una causa única que els guia que es combatin tots ells la malaltia. El problema existent és només que els hospitals municipals mantenint-se en una base de tarifes i taxes i anast ampliant llur radi d'acció podria semblar que no hi hagués tanta necessitat dels hospitals, mantinguts per contribucions voluntàries. Amb tot és preferible unir les

dues menes d'hospitals, en un projecte de cooperació que deixar que desapareguin els hospitals particulars.

Per grans que siguin els serveis emprats al país pels hospitals voluntaris no han bastat i no poden bastar a les necessitats sempre en augment de la població. Els hospitals particulars han estat fundats per iniciativa i abnegació individual; els hospitals municipals per la voluntat formulada d'un poble lliure. Parlant clar, hauria d'ésser una autoritat única la que salvés les totals necessitats hospitalàries del seu radi d'acció, i la *Local Government Act*, de 1929, aspira aconseguir la cooperació entre totes les institucions d'un districte. Més ha estat fet per les autoritats en ajuda dels hospitals privats que el que creu molta gent. No menys que 300 autoritats locals han pagat sumes importants a més de 600 hospitals particulars i el London Country Council pagà un any subvencions per valor de 25.000 lliures esterlines. A més, hi ha hagut molts intercanvis de funcions, i malgrat aquest fet la cooperació no és possible fins que els hospitals privats no nomenin un Comitè que els representi, amb poders per actuar. Això és cosa que han de fer els hospitals mateixos.

És inútil dir que com més grans sigui la bona voluntat i els desitjos de cooperació més fruit donarà la mútua consulta. Res més útil per a dissipar tota aprensió que la discussió franca de la situació actual dels fets. Els rapports dels Oficials de Sanitat demostren que el desig per una cooperació lògica és molt estès, però s'ha tingut esment de cert temor per part dels hospitals voluntaris. Com a conclusió ha de dir-se, que les diferents administracions no poden de cap manera entrar en una dilapidadora competència.

Els congressistes que prengueren després la paraula convingueren tots en la necessitat de cooperació d'esforços, mitjançant un Comitè Mixte que aunés totes les temptatives.